

עמ"ת 18282/12/14 - רן דרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 דצמבר 2014

עמ"ת 18282-12-14 דרי נ' מדינת ישראל ואח'

לפני ד"ר עודד מודריק-שופט, סגן נשיא
רן דרי
על-ידי עו"ד שחר חצרוני
נגד
מדינת ישראל
על-ידי עו"ד לילי קצב

החלטה

ביום 3/11/14 התקיים משחק כדורגל בין קבוצות מכבי והפועל תל אביב (להלן: "הדרבי"). המשחק הופסק בעקבות התרחשויות שונות במגרש וביציעים. אוהדים משני המחנות נעצרו וביום 4/11/14 התקיים דיון בהארכת מעצרם בבית משפט השלום בתל אביב. אוהדים של הקבוצות התגודדו סמוך לשער כניסה להיכל המשפט ובין המחנות פרצה תגרה אלימה. מי מן האוהדים היריבים השתמשו במקלות, שרשראות וחגורות, כדי להכות האחד את השני. מאבטחים של היכל המשפט ניסו להשליט סדר וספגו אגב כך חבלות וחבלות מהאוהדים היריבים.

העורר הוא מאוהדי קבוצת הפועל תל אביב שהשתתף באותה תגרה. ביום 11/11/14 הוגש נגדו כתב אישום שמייחס לו השתתפות בתגרה במקום ציבורי, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת עובד ציבור.

בכתב האישום מתוארת התנגדות של העורר למעצר בידי מאבטח, הצטרפות של מאבטחים נוספים בניסיון להתגבר על ההתנגדות, וכן מתוארת פגיעה שנפגע אחד המאבטחים מידי הנאשם השני באותו כתב אישום.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המאשימה לעצור את העורר עד תום ההליכים וכן ביקשה, בהתאם להוראות החוק למניעת אלימות בספורט, להרחיקו ממגרשי כדורגל למשך שלוש שנים.

ביום 1/12/14 דן בית משפט השלום (כבוד השופטת נועה תבור) בבקשה (הדיון התייחס לשני הנאשמים). בעת שנערך הדיון, היה העורר בגדר משוחרר בתנאים מסוימים. השופטת החליטה להשאיר את תנאי השחרור שכללו מעצר בית תוך התרת רשות יציאה לעבודה, שעות התאווירות והרחקה עד תום ההליכים ממגרשי כדורגל.

בדין לפני שופטת בית משפט השלום התעוררו, בעניין העורר, שתי שאלות שהן גם נושא הערר שלפניי. השאלה הראשונה היא האם יש ראיות לכאורה כנגד העורר, והשאלה השנייה היא מקור הסמכות להרחיקו ממגרשי הכדורגל.

השופטת תבור בחנה את הראיות שבחומר החקירה. היא מצאה שלעניין עבירת התגרה קיימת עדות של מאבטח שתיאר שכאשר יצא מבית המשפט, הבחין בכ-40 אנשים מתקוטטים, חלקם עם מקלות, חגורות וברזלים בידיהם. הוא ניגש אל מרכז הקטטה והבחין בעורר כשהוא אוחז בידו חגורה עם "ניטים". החגורה הייתה מלופפת סביב האגרוף של העורר. המאבטח ביקש את החגורה, אך העורר נמנע מלמסור אותה. נוסף לכך, נמצאת בחומר החקירה אמרת העורר שבה נאמר, בין היתר: **"קיבלתי מכות, ניסיתי להדוף אותם, לא הגעתי למצב שאני בועט באף אחד. במצב הזה שהייתי תחת סכנה, לא יודע אם זה היה באמצעים כשרים או לא. במשך עשר שניות עמדתי, לא זוכר אם העפתי בוקס למישהו בפנים, הכל קרה מהר והרגשתי סכנה ופעלתי ממש לפי איך שנראה לי באותו רגע כהתגוננות"**.

צירוף העדות של המאבטח להודאת פי העורר נקבעו כראיות לכאורה מספיקות לצורך השלב הדיוני האמור בהקשר לעבירת התגרה. לעניין עבירת תקיפת עובד ציבור ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, ציינה השופטת שכתב האישום אינו מתאר פעולות תקיפה כלפי המאבטחים (אלה עובדי הציבור) שבוצעו בידי העורר. יש תיאור בכתב האישום של פעולות כאלה שבוצעו בידי הנאשם השני בתיק. עם זה, השופטת מצאה שבחומר החקירה יש ראיות לכאורה גם בעניין עבירות אלה כלפי העורר והראיות הללו נשקלו בידה בהקשר לקיומה של "עילת מעצר".

בעניין ההרחקה ממשחקי כדורגל, ציינה השופטת שלדידה אין מדובר בהרחקה המבוססת על הוראות החוק למניעת אלימות בספורט, אלא הרחקה הנובעת מתנאי שחרור ממעצר במסגרת הליך פלילי. לפיכך, הגבילה את ההרחקה למסגרת זמן המקיפה את ההליך ולא למסגרת זמן הכלולה בחוק למניעת אלימות בספורט. לאור מכלול הנסיבות בתיק, סברה השופטת שהרחקת העורר ממגרשי כדורגל עד תום ההליכים **"היא חלק חשוב בהפחתת הסיכון הנשקף [ממנו]"**.

בא כוח העורר חולק על הממצא שיש ראיות לכאורה בהקשר לעבירות המיוחסות לעורר. טענתו היא שמעדות המאבטח לא עולה ראיה על פעילות כלשהי של העורר בתגרה, זולת החזקת חגורת ה"ניטים" בידו (מלופפת סביב אגרופו) וזולת התנגדות למעצר או לעיכוב שאופייה אינו מתואר. לכן אין לומר שעדותו של המאבטח היא בגדר ראיה להשתתפות בתגרה. בהודעת העורר לא כלולה הודאה בהשתתפות בתגרה. יש ביטויים עמומים על "התגוננות" מפני מצב של סכנה שהעורר חש בו. נוסף לכך הצביע הסנגור על עדויות נוספות מפי מאבטחים או אחרים שמהם עולה שהפעילות האקטיבית בתגרה ובתקיפה הייתה של אחרים ולא של העורר.

לעניין ההרחקה ממגרשי כדורגל טען הסנגור שהבקשה בעניין זה הושתתה על החוק למניעת אלימות בספורט. החוק מאפשר למשטרה ולבית המשפט להוציא צו הרחקה ממגרשי ספורט על בסיס התנהגות אלימה או התנהגות מפרת חוק במהלך "אירוע ספורט" או סמוך לאחריו או בזיקה ישירה אל האירוע. ההתנהלות העבריינית לכאורה המיוחסת לעורר לא התרחשה במגרש ספורט או במהלך אירוע ספורט, ואפילו לא בזיקה לאירוע. לפיכך, לא ניתן היה להורות על הרחקה על בסיס החוק האמור.

אשר להרחקה במסגרת תנאי שחרור בערובה, כיוון שהתגרה התרחשה ליד שערי בית המשפט ללא כל זיקה לאצטדיוני הכדורגל, לכל היותר אפשר היה להורות על הרחקת העורר מסביבת בית המשפט.

אינני מקבל את טענות בא כוח העורר.

לעניין ראיות לכאורה. הראיות בהקשר לעבירת התגרה הן ברורות למדי והשופטת תבור עמדה עליהן כהלכה. עצם העובדה שהעורר היה בקהל המתקוטטים ושהקטטה נשאה אופי אלים מצד משתתפים רבים, עושה את העורר לשותף פעיל בתגרה, גם אם אין ראיה להפעלת כוח מצדו. קל וחומר כאשר הודאת פי העורר היא שהוא הפעיל כוח כשהפעלת הכוח מתורצת בתירוץ שעל פניו אין בו כל ממש. אפילו היה בו ממש אובייקטיבי כלשהו, ה"כניסה למצב" של העורר שוללת את טענת ההתגוננות.

אינני רואה צורך לדקדק בראיות הנוגעות לתקיפת המאבטח. אכן כתב האישום כשלעצמו מעורר בעניין זה קושי רב. אני סבור שההשתתפות בתגרה תוך הפעלת כוח באותה תגרה כשהעורר "מזוין" בחגורה שיש לה יִכְלָה (פוטנציאל) של פגיעה פיזית חמורה, היא בת חומרה רבה כשהיא לעצמה. יתר על כן, החירות שנטל העורר לעצמו יחד עם שאר המתקוטטים להפר את הסדר באורח אלים בשערי בית משפט, תוך פגיעה במאבטחים, מגבירה את המסוכנות שעולה ממנו.

אכן, הנסיבות הכוללות הצדיקו החלטה לשחרר את העורר ממעצרו. אולם נסיבות החומרה והמסוכנות המתוארות לעיל מצדיקות הגבלה מסוימת על תנועותיו.

בנקודה זו אני סבור שנוכח חלוף הזמן וכיוון שההקראה במשפט צפויה רק בעוד כחודש ימים, ניתן לצמצם את מעצר הבית לשעות שבין 23:00 לבין 07:00 בכל יום מימות השבוע וכן להסיר את דרישות הפיקוח על מעצר הבית.

אשר להרחקה. דומה לי שהסנגור צודק בטעונו שלא ניתן היה לבסס את ההרחקה ממגרשי הכדורגל על הוראות חוק האלימות בספורט. ההגדרות שבחוק יוצרות זיקה ברורה בין אירוע ספורט לרבות תנועה אל האירוע וחזרה ממנו, בסמיכות זמנים לאירוע, לבין סמכויות ההרחקה.

מנגד, חוק המעצרים מאפשר להורות על שחרור נאשם בתנאים שונים לפי קביעת בית המשפט. בנידון זה נראית לי ההרחקה ממגרשי כדורגל בגדר תנאי מתבקש. עיון בהחלטת השופטת תבור מראה שהיא ביססה את החלטתה על חוק המעצרים ולא דווקא על החוק למניעת אלימות בספורט.

אינני רואה מקום להתערב בהוראת ההרחקה. אציין רק שלא מצאתי את ההחלטה המורה על ההרחקה ואינני יודע את היקף התפרשותה (לא ברור לי אם ההרחקה היא ממשחקים של הפועל ומכבי תל אביב או ממגרשי הכדורגל בכלל, לרבות מגרשים של קבוצות בליגות נמוכות). כיוון שאיש לא טען לפניי לצמצום המסגרת של ההרחקה, אשאיר את

קביעת בית משפט השלום בעניין זה על מכונה.

כפוף לצמצום מסוים של מעצר הבית, אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, ל' כסלו תשע"ה, 22 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.